

Natalja Ščerba

ČARODOL

KARPATSKÉ
KNIŽA

COO
BOO

Čarodol 2: Karpatské knieža

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Čarodol 2: Karpatské knieža – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Natalja Ščurba

ČARODOL

KARPATSKÉ
KNIEŽA

COO
BOO

ОБСАН

1. kapitola	KAVÉ.	9
2. kapitola	PREKLIATIE	27
3. kapitola	RIK.	36
4. kapitola	PORADA	46
5. kapitola	PIKNIK V LESE.	55
6. kapitola	LEKCIA TEMNÝCH ILÚZIÍ.	67
7. kapitola	NOVÁ TVÁR	77
8. kapitola	VORDAKOVCI	84
9. kapitola	PRÍBUZNÍ	95
10. kapitola	KARPATY.	103
11. kapitola	VEČERA.	123
12. kapitola	VEČIEROK.	130
13. kapitola	MODROOČKA.	150
14. kapitola	HMLISTÝ ZVON	165
15. kapitola	HORHANSKÝ HREBEŇ	185
16. kapitola	ODHALENIE.	215
17. kapitola	V ZAJATÍ	228
18. kapitola	ZÁCHRANCOVIA	241
19. kapitola	MARK.	247
20. kapitola	NA ÚTEKU	259
21. kapitola	ODPOVEĎ.	269
22. kapitola	KROVUŠA	283
23. kapitola	BITKA NA HORE.	299
24. kapitola	DVERE V SKALE	317

Aké ticho...

Akoby niekto vypol zvuk.

V tej ťaživej rýdzej mlkvote sa obloha zdala až prenikavo jasná. Nikde ani obláčika, žiadny závan vetra, ani jediný zvuk. Svet akoby zmeravel a stal sa nereálny.

Kavé prešliapla z nohy na nohu.

Ten pokoj bol ubíjajúci. Rovnako ako mlčanie ľudí zhromaždených pod starobyľou kamennou horou. A ešte niečo – vlastný strach. Ešte nikdy nemala taký strach. Alebo mala? Hlavou jej preletel neurčitý záblesk polozabudnutej spomienky, ale rýchlo sa vytratil.

Ticho...

A odrazu akoby horou prešiel kľč. Zo zeme prudko vyrazili hrudy hliny, skalné ostrovčeky sa pokryli prasklinami, kamenné úlomky sa zosunuli ako lavína a obnažili prastarú bridlicu. Horské údolia sa otriasli zlostným revom, až z neho popraskali kmene stromov na úpäť; niektoré sa zvalili na bok, ich lístie sa zdvihlo vo víre a neveriteľne poskrúcané korene sa vyvrátili k oblohe.

Prešli dlhé sekundy. Zdalo sa, že je už po všetkom a žiadne ďalšie pohromy neprídu. Dav ochromených ľudí čakajúcich pod vrcholom sa mierne zavlnil a tí najodvážnejší sa začali škriabať nahor k pôvodcovi celej tej skazy.

Vtom hora opäť ožila. Uvoľnili sa z nej balvany a cestou sa rozpadávali na drobné kamenné úlomky, zem sa chvela a stromy znova stenali. Vylakané vtáky vyleteli z hniezd, chaoticky križovali oblohu a ich krik sa zlieval do jedného úzkostného zvuku.

V tej chvíli sa objavil prvý ostrý hrot. Po ňom druhý a hneď tretí – to sa horský hrebeň zrejme rozhodol chrániť pred neželanými hosťami hradbou z kopijí.

„Zázrak!“ zvolal niekto. „To je zázrak!“

Pôda sa ďalej zosúvala v masívnych vrstvách a brala so sebou rozlámané kusy bridlice a pieskovca. Skelet vrcholu sa čoraz viac obnažoval. Slnéčné lúče prenikli k tajomstvu vyrušenej hory ako prvé. Pred očami svedkov tejto nevidanej udalosti sa zaleskli zlaté, čierne a žiarivo smaragdové šupinky.

Raz! Tmavé krídlo so zelenohnedými škvrnami, veľké ako futbalové ihrisko, vyletelo do vzduchu silou víchrice. Dva! Zem sa zosypala a obrovské krídla boli zrazu dve. Mávli raz, dva razy, tri razy a na prizierajúcich sa spustil uragán. Tí najduchapriťomnejší sa stihli pevne chytiť neporušených kmeňov stromov, ostatných to strmhľav odhodilo na lúčnu trávu.

Vtedy sa krídla odrazu upokojili, ladne sa zložili po bokoch tvora a vytvorili tak najväčší poľný prístrešok na svete. Z kopy kamienka sa vynorila obrovitánska hlava pripomínajúca gigantický lietajúci balón a na okolostojacich ľuďoch sa zahľadeli dve oči, ktoré boli tak žiarivo červené, akoby v nich horel oheň. Okolo tlamy príšery viseli dlhé fúzy, vyrastajúce spod nozdier širokých ako studne. Pohľad netvora bol prekvapivo oduševnený. Tá obluda sa na nich pozerala rozhodne s nevôľou – ale zato zvedavo.

Ozvali sa výkriky prekvapenia, kde-tu vyšľahol osamotený záblesk – niekto si asi spomenul, že vie čarovať. Obluda tým smerom otočila svoju obrovskú hlavu a vydala zlostný ryk. A znovu sa ozval výkrik, no tentoraz bolo na príčine niečo iné. K oblude sa rozbehla drobná dievčenská postava a zastala asi desať metrov od soptiacej fúzatej papule.

Ozval sa taký silný rev, až sa celé okolie zachvelo. Čarodejnica, ktorá zrejme prišla o rozum, začala cúvať, ale potkla sa o dlhý úlomok kameňa a spadla.

„Ludiaaaa!!! Zase tí ľudiaaaa!“ zastonal netvor. „Mám vás po krk, ľudiaaaa!“

Dievča zhíklo – ani sa nestihlo poriadne vydesiť, už ho obluda chytila okolo pása, opatrne, ale pevne ho stlačila medzi pazúrmí ostrými ako šable a prehodila si ho na chrbát.

Keď sa čarodejnica spamätala z prvého šoku, využila svoju výhodnú polohu a začala si príšeru zvedavo obzerať zvrchu. Pritom nohami pevne stisla jeden z hrotov. Domnievala sa, že takto bude vyjednávanie s nazlostným drakom o čosi bezpečnejšie. A skutočne. Drak k nej otočil hlavu, ale oči mal naďalej zatvorené.

„Keď sa v Kruhu sily objavia tri symboly,“ zašepkal potichu, „tri razy si odpluj cez ľavé plece. Ale daj pozor, aby si nikoho netrafila, zbytočne by si ho prekliala. Rozumieš? To je všetko. Môžeš ísť.“

Čarodejnica prikývla. Sotva však rozlepila pery, aby niečo povedala, obluda ju bezohľadne zhodila na zem. Dievčina dlho nerozmýšľala, vyskočila a rozbehla sa preč.

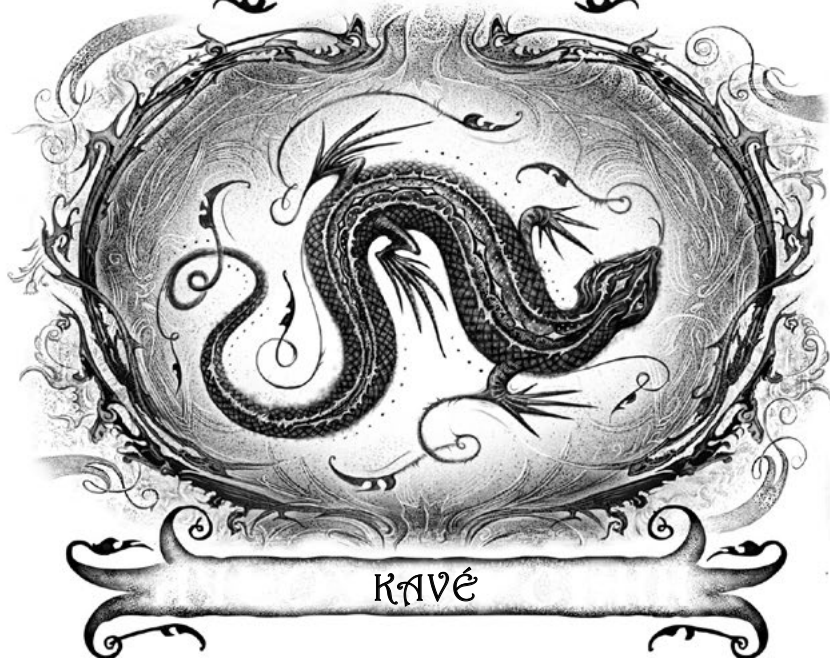
A práve včas! Drak vydal dlhý rev, ktorým rozmetal posledné zvyšky svojho podzemného úkrytu, znovu niekoľko ráz zamával krídlami a pomaly sa vzniesol.

Dolu sa rozpútala vrava a obloha bola vzápätí posiatá zábleskami a výbuchmi, keď zhromaždení mágovia – povzbudení tým, že sa príšera strácala v diaľke – spustili celý svoj magický arzenál. Bolo to však zbytočné. Obluda naposledy zrevala na rozlúčku, so skrytou škodoradosťou ešte raz zúrivo zamávala gigantickými krídlami a zmizla v bielych perinách oblakov.

1. KAPITOLA

V knižnici panovalo ospalé prítmie. Z nízkeho klenutého stropu viseli elektrické lampy v tvare kovaných netopierov a osvetľovali tmavé uličky medzi regálmi s knihami. Ich jas sa matne odrážal na monitoroch vypnutých počítačov, rozmiestnených na podlhovastých drevených stoloch, vo vysokých svietnikoch tleli sviečky, sfúknuťé po večernom vyučovaní. Za krajným stolom sedela tmavá postava a za tichého šuchotu stránok listovala v knihe. Neskorý návštevník si osamotene čítal.

Pomedzi regály s knihami prekázol nenápadný tieň. Kamenná mozaika na podlahe tlmila opatrné kroky čarodejnice. Táto návštevníčka určite nechcela, aby si ju niekto všimol. Každú chvíľu zastala a sústredene načúvala.

Niekde zavrzgali pánty – otvorili sa dvere a hneď sa zase

zabuchli. Za oknom zahúkal zblúdený výr a jeho tieň na okamih zakryl žltý kotúč mesiaca. Hneď v závese za ním preletel krdeľ netopierov. Hodinami v tvare zámku s vežou a cimburím, visiacimi nad dverami, naraz trhlo a vzápätí v rýchlom tempe odbili poľnoc.

Čarodejnica konečne dorazila do cieľa svojej krátkej výpravy.

Zastala pod lesklou medenou lampou v tvare vtáka objímajúceho krídlami svetelnú guľu, zložila si z hlavy kapucňu a odhalila peknú mladú tvár. Potom natiahla krk a zvedavo si obzerala nočného knihomoľa. Bol pohrúžený do čítania starej, dosť ošuchanej knihy a jeho skrútená postava sa skrývala za haldou hrubých zväzkov.

„Tak tu si, ty darebák,“ uľavila si potichu.

„Prečo sľediš za Patrikom, Kavé?“

Špiónka od ľaku nadskočila a prudko sa otočila. Eris! Čo tu tá robí? Ako ju mohla odhaliť?! Tak si dala záležať, aby vykĺzla z izby nenápadne – a ajhľa! Samozrejme, že ju tá líška prešibaná dokázala s tou svojou neuveriteľnou predvídavosťou vystopovať... Ale aj tak je to na porazenie!

Naozaj to bola Eris. Čiernovlasá, nakrátko ostrihaná čarodejnica s podlhovastou tvárou v tvare srdiečka a s úzkymi hnedými očami. Nedávno dovŕšila dvadsaťdva rokov, ale bola malá a chudá, preto si ju často mýlili s dospievajúcim dievčaťom. Tento zavádzajúci dojem sa však rozplynul, len čo prehovorila suchým, chrapľavým a panovačným hlasom.

„Prečo ho vlastne špehuješ?“ pokračovala prísne, ale zvedavo.

„Potrebujem s ním hovoriť medzi štyrmi očami,“ nevlúdne odvetila Kavé.

Bola vyššia než Eris a celkovo sa zdala byť jej presným opakom. Mala bledú pokožku, zlatisté vlasy zopnuté do vrkoča a pozorné, trochu smutné svetlozelené oči.

Zhlboka sa nadýchla, akoby sa chystala niekam skočiť, a jej tvár vyžarovala odhodlanie.

„Musím s ním hovoriť.“

„Viem, že si Patrik nedáva pozor na jazyk,“ poznamenala potichu Eris, „ale aj tak ti radím, aby si sa s ním ne bavila. Načo ti je taký protivný chalan? Alebo sa s ním chceš pobiť?“

Kavé nesúhlasne prižmúrila oči.

„Čože?!“ sykla naštvane. „Nemám v pláne naňho zaútočiť – a už vôbec nie spoza rohu. Len si s tým pangh... *mágom*, čo si nedáva pozor na jazyk, musím pohovoriť,“ zopakovala zlostne.

„V tom prípade sa na to rada pozriem, ak súhlasíš. Možno sa ti moja pomoc bude hodiť.“ Eris na ňu uprela prešibaný pohľad.

Kavé chvíľu pátravo hľadela staršej čarodejnici do očí.

„Ako chceš,“ vzdala sa nakoniec. „Ale nikomu o tom nepovedz, prosím ťa.“

„Pokúsim sa.“ Eris bezstarostne pokrčila plecami. „A čo ak sa rozčúli? Čo urobíš? Pôjde žalovať pani Kare, je to predsa jej obľúbenec! A teba potrestajú.“

„Pre mňa, za mňa, nech si žaluje aj pápežovi,“ utrúsila Kavé. „Už mám toho jeho poučovania až potiaľto.“ Prešla si chrbtom dlane po krku. „Ak tomu neurobím koniec, bude sa mi vysmievať aj naďalej. Ver mi, nedávno som mala podobnú skúsenosť.“

„Dobre,“ ustúpila Eris. „Len to neprežeň. Ak sa naštvie, uteč. A o mne mu radšej nepovedz ani slovo, dobre?“

Kavé prikývla, naposledy si premerala Eris skúmavým pohľadom, upravila si kapucňu na dlhých bielych šatách a rázne zamierila za chlapcom. V tej tme vyzerala ako nejaký prízrak, ale náš hrdina by sa len ťažko zlakol bežného oblečenia čarodejníc. Len čo začul kroky, prudko sa otočil, až stôl zavrzgal. Vyzeralo to, akoby niekoho očakával.

Pri pohľade na prichádzajúcu dievčinu sa usmial. Jej výhrazný vzhľad ho očividne pobavil.

„Čo potrebuješ, Kavé? Prišla si mi povedať, že konečne odchádzaš?“

„Vliezol si mi do izby a hrabal si sa v mojich veciach!“ sykla rozhorčene. „A nesnaž sa zapierať. Som si istá, že si to bol ty!“

Kavé naštvane zomkla pery a celým svojím výzorom dávala najavo pohrdanie.

Patrik sa na stoličke vystrel a uprel na ňu namyslený pohľad. Keby vstal, bol by trochu nižší než ona, preto radšej zostal sedieť. Jeho bledomodré, večne prižmúrené oči naraz stmavli a vyzerali ako dva maličké uhlíky.

„Bol si v mojej izbe?“ zopakovala naliehavo. „Alebo sa to hádam bojíš priznať?“

Chlapec sa uškrnul.

„Bol, no a čo?“ mykol plecóm. „Budeš žalovať Kare? Dúfam, že ti je jasné, že sa z toho dokážem vyhovoriť.“

Dievčina si nahnevane vzdychla, pokúsila sa upokojiť svoje rozbúšené srdce, ale nevraživosť k Patrikovi vyhrala. Pohľad mala pichľavý a odmeraný, líčne kosti jej ostro vystúpili.

„Počúvaj, ty darebák, ak sa ešte raz opovážiš hrabať v mojich veciach...“ pohrozila mu, ale Patrik ju nenechal dohovoriť.

„Áno, bol som v tvojej komôrke. Chcel som skontrolovať, či si v našom dome niečo neukradla. A predstav si, čosi som našiel!“ usmial sa víťazoslávne.

Spoza stohu kníh triumfálne vytiahol malú dýku, akurát tak do dlane, a hneď ju tasil. Úzka čepeľ s jemným zlatým gravírovaním, vsadená do kostenej rukoväti, sa zablysla. Podľa všetkého to bola umelecká práca. Puzdro, rovnako ako čepeľ, bolo ozdobené zlatým gravírovaním na striebornom podklade: prehnuté telo jašterice so smaragdovými očami.

Dievčina ohromene vyvalila oči.

„Ty zlodej!“ vydýchla.

Patrik sa zlostne zamračil.

„Tak ja som zlodej?!“ zasyčal. „To ty si ukradla našu rodinnú pamiatku! Z rodinného sejfu! Keď sa to dozvie Kara, poženie ťa odtiaľto palicou! Prisahám, že zajtra bude ten najkrajší

slniečny deň. Som si istý, že ťa trest neminie.“ Mág div neskákal od nadšenia. „Krádež ti nikdy neodpustí!“

„Hlupák!“ Dievča neskryvalo pohrdanie. „Si totálny idiot, Patrik.“

Chlapec sa zarazil, potom povýšenecky vztýčil hlavu a prižmúril oči.

„Viem, že sa chystáš utiecť. A pani Kara sa to dozvie. Máš zbalenú truhlicu na cestu!“

„Na cestu,“ mechanicky zopakovala Kavé. „Presne tak.“ V jej očiach tancovali iskričky hnevu. „Je to moja dýka. Pani Kara mi ju darovala. Za úspešné štúdium. A prikázala mi pobaliť sa.“

Spzo regálu s knihami sa ozval pridusený smiech.

Chlapec tam zaletel pohľadom a vzápätí prikročil ku Kavé.

„Klameš, zlodejka...“

Nestihol dohovoriť, lebo dostal prudkú ranu kolonom do brucha. Okamžite sa však narovnal a zmeneným zastretým hlasom predniesol:

„Kavé Lizardová...“

Sálou sa rozletela zvučná ozvena.

Páni, Patrik sa naozaj urazil a chystá sa vysloviť nejaké zaklínadlo.

Dievčina ani na sekundu nezaváhala, prudko sa zatočila a v okamihu mu zmizla z očí.

Šuch-šuch-šuch! Jašterica sa rýchlo odplazila po kamennej mozaikovej dlažbe.

Zhora sa však hneď nato ozvalo zlomyseľné zakrákanie. Nad utečenkou zakrúžil čierny havran a chystal sa zaryť pazúry do malého hnedozeleného telička. No nepodarilo sa mu to. Jašterica sa schovala pod regál s knihami. Havran sa k nemu zniesol, sklonil hlavu a žltkastým okom sa snažil plaza zahliadnuť, ale okamžite uskočil – udrél ho zelený blesk. Spod regála sa ozvalo natešené zapišťanie, nasledované tichým šramotom, ktorý sa čoskoro stratil v dialke.

Patrik sa vrátil do svojej pôvodnej podoby, ale utečenku neprenasledoval. Pomstychtivo sa uškrnul a zahundral zopár veľmi sprostých nadávok, ktoré adresoval dievčatu a celej jeho rodine až po siedme pokolenie. A dokonca pohrozil regálu s knihami pästou. Potom, akoby sa zahanbil, znovu zasadol za stôl a nahnevane si pritiahol knihu bližšie k sebe.

Lenže aj tentoraz ho niekto vyrušil. Spomedzi regálov sa vynoril ďalší človek a zamieril priamo k nemu. Návštevník mal na sebe bežné oblečenie mágov – tmavý plášť so širokými rukávmi a s kapucňou, padajúcou hlboko do tváre. Spod plášte mu však trčali obyčajné modré džínsy a špičky značkových tenisiek.

Patrik opäť vyskočil.

„Čo tu robíš, Rik Strigoj?“ spýtal sa nevraživo, keď prichádzajúceho spoznal. „Čomu vďačím za tvoju návštevu?“

Oslovený neodpovedal. Pomaly si zložil kapucňu a odhalil bledú tvár so špicatou bradou a s ostro rezanými črtami. Znudene sa rozhladol a nezaujatým pohľadom sa pristavil na knihách rozložených po stole.

„Stále ňúraš za tajnými vedomosťami, milý Pat? Daj si pozor, nech sa ti nezavará hlava...“

„Čo je teba do toho, Strigoj?“ okamžite sa naježil chlapec. Z jeho výrazu bolo zrejmé, že z hosťa má trochu strach.

„Len ti chcem poradiť.“ Rikove čierne zrenice sa zrazu rozšírili a zablykli sa v nich strieborné odlesky. „Je fajn, že prahneš po vzdelaní, milý Patrik, ale bez praxe ti všetky tie zväzky so zaklínadlami minulosti, súčasnosti aj budúcnosti budú nanič... Ťažko si vycibriš svoje čarodejnícke umenie, pokiaľ budeš mať svoj dlhý zvedavý nos zavrtaný iba v knihách. Mal by si radšej skúšať niečo vonku v prírode, vyjsť aspoň za vráta. Alebo ťa teta nechce pustiť samého?“

Patrik sa zamračil.

„Práve ty mi máš čo hovoriť o praxi,“ povedal zastretým hlasom. „Všetci vedia, aké praktiky má v oblube tvoja rodina.“

Prekliati Rumuni! Za koľko zmarených duší si zodpovedný? Samozrejme, skôr než sa z teba stal dobrý a poslušný chlapec... Hovorí sa, že máš na svedomí ne jeden život a že si sa priživoval na cudzej mágii. Vy *Strigojovci*,“ pokračoval a vložil do mena čo najviac pohrdania, „sa nikdy nemôžete podobat' na ľudí. Ste vyvrheli, paraziti! A ty nie si človek! Len sa tak snažíš vyzerat', odporný Strigoj!“

Patrik sa celkom zmenil. Oči mal od zlosti vyvalené, na lícných kostiach sa mu objavili svalové tiky, brada sa viditeľne chvela. Každé slovo vyslovil s nepochopiteľným pôžitkom, ako keby mu už dlho chýbali a teraz vytryskli až zo samého dna jeho duše ako neľútostná lavína.

Rika Strigoja jeho urážky ani trochu nerozcúlili. Naopak, po bledých perách, nápadne svietiacich v prítmí, mu preletel škodoradostný úsmev.

„Moja rodina počúva podobné reči od takých hlupákov, ako si ty, už dlhé roky. Hádám si si nemyslel, že ma takými otrepanými frázami uraziš, milý Pat! Nabudúce použi mozog a vymysli niečo vycibrenejšie a nápaditejšie. Čo ty na to? Ale nepokúšaj sa ma príliš naštvat'... Som predsa len poloduch, nie človek, stvorenie bez morálnych princípov. Mohol by som na teba zaútočiť a odtrhnúť ti tú tvoju prázdnu hlavu aj s celou mágiou. Hoci z teba by som veľa magickej sily nezískal.“

Patrik okamžite sklopil uši, no neprestával spoločníka prebodať pohľadom.

„Pamätaj si, priateľu,“ chladne pokračoval Rik Strigoj, „nepáči sa mi, že to dievča obťažuješ. Prestaň sa správať ako totálny idiot, lebo to oľutuješ.“

„Chceš azda povedať, že na mňa zaútočíš? Alebo len hľadáš zámienku, aby si sa mohol vrátiť k starým záležitostiam?“ Aj napriek povýšeneckému tónu sa Patrik div nerozklepal.

Rik Strigoj sa divoko zasmial.

„Provokuješ ma, mág?“ spýtal sa potichu. „Dávno som

neokúsil cudziu čarodejnícku silu, ale rád si zaspomínam... Je to taký príjemný, omamný pocit. Stačí tenký zárez, malá rana...“ Rik urobil pohyb, akoby rozrezal vzduch. „... a cudzia mágia poslušne prejde do môjho energetického poľa... Neuveriteľne opojný pocit... Maximálne povznášajúci. Cítiš sa ako obdarený mocou. Keď si vezmeš všetku silu bez zvyšku, máš dojem, že môžeš dobyť celý svet. Taký mocný si pripadáš.“

Patrik pyšne vztýčil hlavu a usmial sa na pol úst, no ruky sa mu ešte viac roztriasli.

„Neopováž sa ma napadnúť v dome pani Kary! Nebyť jej ochrany, dávno by ťa upálili... Rovnako ako všetkých poloduchov, čo sa tvária ako ľudia. Ako mágovia! A pritom žijú na cudzí účet!“

Rik sa uškrnul a pomaly podišiel k stolu. Patrik sa mimovoľne odsunul aj so stoličkou. Poloduch bleskovým presným pohybom schmatol dýku v strieborno-zlatom puzdre, ktorú zakrývala kniha.

Patrikovi sa pretiahla tvár a na okamih stratil reč. Mierne sa predklonil.

„Okamžite mi ju vráť!“ Jeho hlas znel bezradne. „Je moja!“

„Nie je tvoja,“ namietol obratný poloduch. „Radšej ju právoplatnej majiteľke vrátim sám.“

„Nepleť sa do cudzích vecí!“ zasyčal Patrik. „Musím tú dýku vrátiť pani Kare. To dievča ju ukradlo!“

Na Rika jeho slová vôbec nezapôsobili.

„Už si dohodovil?“ spýtal sa ľahostajne. „Tak si teraz vypočuj užitočnú lekciu. Po prvé, prestaň otravovať očarujúcu slečnu Kavé. Ber to tak, že je pod mojou ochranou.“ Po tvári mu preletel úsmev, ktorý pripomínal skôr vycerené tesáky predátora, ale v okamihu zmizol. „A teraz niečo o neúcte. Pamätaj si, milý Pat: ešte raz sa pokúsiš uraziť mňa alebo iného ducha v mojej prítomnosti, si mŕtvy. Dnes ťa zachránilo len to, že som ťa ešte nevaroval. No teraz si už v obraze.“

Patrik si hlasno vzdychol, akoby mu došiel kyslík, ale mlčal. „Navyše,“ úlisne dodal Rik, „teraz sa budeme vídať často.“ Naposledy uprel na skleslého chlapca výrečný pohľad, na mieste sa zatočil a rozplynul sa v sivom dyme. Na rozdiel od ľudí, poloduchovia mohli miznúť len takýmto spôsobom – rozplynúť sa a zase sa objaviť na inom mieste s rovnakým dymovým efektom.

Patrik sa uistil, že Rik Strigoj je preč, uprel roztržitý pohľad na štós kníh, rýchlo z neho vytiahol zväzok v čiernom koženom obale, ktorý vyzeral ako malý zápisník, a bleskovo si ho schoval pod plášť. Ešte raz sa podozrievavo rozhlíadal a rýchlo zamieril k dverám.

Kým prišiel do izby a uložil sa do postele, mal o čom premýšľať.

Kavé sa hneď na chodbe vrátila do svojej ľudskej podoby a ani v najmenšom jej nevyhovovalo, že ju Eris nasledovala do izby. Čo sa dá robiť, zostávalo jej len dúfať, že sa dlho nezdrží.

„Nemôžem tomu uveriť, ty si ho kopla!“ Čarodejnicina úzka tvár prezrádzala nadšenie. „Dúfam, že sa z toho poučí.“

„O tom pochybujem!“ Kavé štvalo, že si nemohla vziať naspäť darček od pani Kary, a Erisino nadšenie šlo úplne mimo nej.

Kamarátka si jej zlú náladu očividne vôbec nevšimla.

„Rovno do slabín! Paráda!“ neprestávala rozjímať. „To ti nikdy neodpustí!“

„Nie do slabín, ale do brucha,“ uviedla Kavé veci na pravú mieru.

„Akoby v tom bol rozdiel! Ani ja by som si nedovolila vraziť Patrikovi!“ Eris svietili v očiach nadšené ohníčky. „To ti nikdy neodpustí! Nikdy!“ S obdivom sa pozrela na Kavé.

„Skvelé,“ hlesla svetlovlasá čarodejnica a len s vypätím síl nedala najavo svoje podráždenie. Zdalo sa, že Eris nemá veľmi naponáhlo.

„Neboj sa, nikomu nepoviem, čo sa stalo v knižnici.“ Eris si jej zlú náladu zjavne vyložila po svojom a sprisahanecky na ňu žmurkla. „A s Patrikom sa porozprávam, aby ťa viac neotravoval.“

„Poradím si s ním aj sama,“ zamrmlala Kavé a uprela veľavravný pohľad na hodiny. Chvíľu premýšľala a potom ešte okázalo zívla.

Podpora Eris, jednej zo starších čarodejníc z rodiny, jej bola síce príjemná, ale zároveň chcela dievča čo najrýchlejšie vyprevadiť zo svojej izby. Ďalšie verné kamarátky už nepotrebuje. *Tých som svojho času mala dosť*, pomyslela si.

Eris so záujmom prižmúrila oči. Náznaky svetlovlásky jej očividne neunikli, ale rozhodla sa, že na sebe nedá nič poznať.

„Rozčuľuješ ho, pretože ti závidí,“ povedala s tajomným úsmevom.

A Kavé sa lapila na udicu.

„Závidí? Mne?!“ začudovala sa. „Vieš, čo si mrmle, keď ma zbadá? *Kavé from reserve of fairy tales. Kavé z ríše rozprávok*. Vie, že som predtým bývala v Karpatoch. Karpaty sú preňho zrejme domovom nezastrašiteľných kúzelníčov.“

„Drahá Kavé, zle ho poznáš.“ Eris ľahkovážne mávla rukou. „Veď on nikdy nebol v horách. Je to jeho sen – ocitnúť sa uprostred divokých lesov, pocítiť silu skutočnej prírody so všetkými jej podobami. Stretnúť sa so živlami, preveriť vlastný dar... Všetci vedia, že sa chce stať mocným mágom. A sama vieš, že to nie je ľahké, keď sedí zatvorený medzi štyrmi stenami v dome milovanej tety. Ty si sa v tých požehnaných krajoch narodila a vyrástla si tam, preto sa hnevá. A vôbec, Patrik je zvláštny človek. Má svojský pohľad na svet. Pochop, je to jeden z tých nafúkancov, ktorí si myslia, že umenie rodovej mágie by mali študovať len praví Angličania. Ak mám byť úprimná, aj pani Kara je v tejto otázke dosť úzkoprsá... Potom sa zrazu objavíš ty – a nielenže nie si Angličanka, ale navyše ani nevieš

poriadne po anglicky! Máš taký smiešny prízvuk... Prepáč.“ Eris si žartovne zakryla rukou ústa. Ale nevydržala dlho mlčať a po chvíli pokračovala: „No a naša milá, ale prísna teta ťa hneď prijme do úzkeho rodinného kruhu a dovoľí ti bývať v našom dome. Navyše sa k tebe správa veľmi úctivo a ešte ti aj daruje dýku! A nie obyčajnú, priam rodinnú relikviu! Ver mi, že by ťa ten chlapec najradšej niekam kopol.“

„Nech si Patrik robí, čo chce,“ ohradila sa Kavé, „ale tú dýku mi vráti. Ak nie dobrovoľne, tak ho pani Kara prinúti. Je to špeciálny darček. Povedala mi, že o jeho poslaní sa dozviem neskôr, až nadíde správny čas.“

Eris nevdojak sklopila zrak.

„Tá dýka vyzerá ako akýsi rituálny predmet,“ spamätala sa vzápätí. „Určený na nejaký zvláštny akt. A má razbu nášho rodu. Pokiaľ viem, teta také cenné magické darčeky nerozdáva len tak. Zaujímalo by ma, prečo ju dala práve tebe – a ani ti nepovedala dôvod.“

„Nemám potuchy.“ Kavé pokrčila plecami. „Možno to bol pokus zbaviť sa dotieravého synovca.“

Eris vyprskla do smiechu.

„Blázniš? Patrik je jej obľúbenec. *Taký nadaný a schopný chlapec...* Počula som ju to povedať hádam stokrát. Mimochoďom...“ Dievčina chytrácky prížmúрила oči. „... jeho vyvolená bude mať veľké šťastie. Stane sa právoplatnou členkou rodiny pani Kary. To je veľká česť. A vzhľadom na to, že pani Kara k tebe prechováva takú zvláštnu priazeň...“

Kavé vyvrátila oči dohora.

„To akože narážaš na mňa?!“ vyprskla bez okolkov a pozrela sa na hodiny.

Páni, už boli skoro dve v noci! Ako je možné, že Eris nie je ospalá?!

„K Patrikovi cítim odpor,“ prehovorila po chvíli, keď videla, že jej spoločníčka očakáva, že rozhovor o mladom arogantnom

mágovi bude pokračovať. „Je to nafúkaný vystatovačný šplhúň. A myslím si, že on ku mne cíti niečo podobné.“

Eris na ňu uprela výrečný pohľad.

„Dobre, tak sme sa pobožkali...“ pripustila Kavé. „Bol to veľký omyl. Snažila som sa zabudnúť na... Skrátka, chcela som zažiť nejaký románik. Uznávam, že to bola chyba. Urazil sa a teraz robí všetko pre to, aby mi liezol na nervy. Je to tak.“

„Vieš, Patrik mal dievča, Francúzku. Bola to krásna čarodejnica z vysokej spoločnosti.“ Erisina tvár neobvykle zvažovala. „Chodili spolu, keď študovali na londýnskej Čarodémii – škole pre mimoriadne nadaných mágov. A jedného dňa sa Patrik vrátil domov k tete. Pani Kara všetkým povedala, že jeho priateľka zomrela, a preto sa rozhodol zanechať vysokú intelektuálnu mágiu a vrátiť sa k rodinnému čarodejníctvu. My si skôr myslíme, že mu utiekla. Francúzky sú také nestále... Ale nikto nepozná podrobnosti. Keď ide oňho, Patrik je skúpy na slovo. Hrozne sa trápil a odvtedy s nikým nechodil. Pritom je to pekný chalan... Tie jeho modré oči, tmavé zvlnené vlasy – priam krásavec. No a potom si sa objavila ty a... očarila si ho.“ Eris zmĺkla.

Kavé vyhrkla:

„Už som povedala, že to bola chyba!“

„Nerozčuľuj sa. Jednoducho nás to všetkých prekvapilo. Dokonca aj pani Karu to očividne zaskočilo. Zvláštnym spôsobom sa k sebe hodíte a...“

Kavé chcela niečo namietnuť, ale potom sa zarazila.

„Počkaj – a nie je to náhodou tak, že sa páči *tebe*?“ spýtala sa s úžasom.

„Jasné, že nie.“ Eris sa nadurdila a tvár sa jej ešte viac pretiahla. „Ale...“ Pátravo sa pozrela na Kavé, akoby sa pokúšala odhadnúť, nakoľko má byť úprimná. „... Kare vďačím za veľa. A chcela by som sa stať súčasťou rodiny. Vieš, u nás je to zvyk – študovať umenie mágie v kruhu rodiny. Ja síce bývam v dome

pani Kary, ale nepatrím do blízkej rodiny. Nikdy mi neodovzdá všetky tajomstvá rodinného čarodejníctva. Ale keby chcela, bol by Patrik, ako jej jediný synovec, najlepším riešením...“

„Eris! To, čo hovoríš, je príšerné!“ Kavé šokovane pokrútila hlavou. „Človek sa predsa nemôže zamilovať na povel. Veď by si s ním musela prežiť celý život! S takým darebákom! Vlámal sa do mojej izby, okradol ma...“

„Ktovie, koľko má každý z nás prisúdené,“ mávla rukou Eris. „A čo je láska v porovnaní s mágiou? Ja sa chcem stať skutočnou profesionálnou čarodejnicou. Študovať hlboké korene mágie, všetky bojové techniky a spôsoby premiestnenia, skutočné kúzla... To je pre mňa dôležité. To je v mojom živote hlavné – vedomosti.“

Kavé prižmúrila oči. Táto tmavovlasá čarodejnica je dnes nezvyčajne otvorená. Eris zrejme napadlo niečo podobné.

„V každom prípade sa nám v tomto dome žije dobre, nemám pravdu?“ vyhlásila skalopevne. „Každý má svoju izbu, živia nás, obliekajú, delia sa s nami o vedomosti. Pani Kara si obľúbila teba aj mňa. Dokonca aj toho neznesiteľného Patrika. Každý z nás má pred sebou veľkú budúcnosť, skvelú perspektívu. Je na tom niečo zlé?“ A Eris, akoby nesúhlasila s vlastnými slovami, nespokojne pokrútila hlavou.

Kavé znovu zagúľala očami.

„Nebyť toho suchára,“ povedala, „a tej vašej príšernej mätovej omáčky, mala by som sa u Kary fantasticky! Poviem ti úprimne: posledných pár rokov, skôr než som sa dostala k vám, bol môj život veľmi turbulentný... Hory teraz viac nenávidím, než milujem. U nás je to naozaj rozprávková ríša. Plná vzácných a odporných živočíchov.“ Pomstychtivo sa uškrnula. V jej svetlozelených očiach sa zablyskli zákerné smaragdové iskričky.

Na tvári Eris sa objavil zvláštny zmätený výraz.

„Pani Kara mi zakázala pýtať sa ťa na tvoj predchádzajúci život.“

„A mne o ňom zakázala hovoriť.“

Dievčatá si chvíľu vymieňali skúmané pohľady.

„Dobre,“ vzdala sa Eris. Slastne zívla a ponáľovala sa. „Idem k sebe, chce sa mi spať. Uvidíme sa zajtra! Pri raňajkách. Budú miešané vajíčka, paradajky, párky a mäťová omáčka – ako vždy.“ Zachichotala sa. „Dobrá noc, *Kavé from reserve of fairy tales!*“

Svetlovlasá čarodejníca sa usmiala a žartovne jej pohrozila päšťou.

Len čo sa za Eris zatvorili dvere, Kavé sa hodila na úzku mäkkú posteľ s vysokou kovanou peľastou.

Konečne odišla! Od prvého dňa, ako sa Tatiana prisťahovala k pani Kare, sa s ňou tmavovlasá čarodejníca snažila skamarátiť. Drobná Angličanka s usmievavými mandľovými očami by bola príjemná spoločníčka, ale Táňa sa pevne rozhodla, že sa s nikým nebude zblížovať, nikomu nebude nič vykladať ani vysvetľovať.

Mimovoľne si vzdychla a natiahla sa po knižku – našťastie mala poličku na dosah.

Izba bola malá, ale útulná. Mala v nej len posteľ, komodu, zrkadlo a drevenú skrinku na knihy. Asi len tá mala nejakú cenu. Na štyroch policiach ležali zväzky, ktoré boli ručne písané v runovom trojverší. Zaklínadlá vytlačené v tlačiarni, naskenované alebo skopírované iným mechanickým spôsobom totiž nemajú skutočnú magickú silu. Preto všetky formulky starostlivo prepisovali do veľkých hrubých kníh špeciálne vyškolení mágovia pisári. Ani na anglickej pôde sa však Tatiane nedarilo runové písmo pokoriť. Naučila sa skladať vlastné jednoduché zaklínadlá, ale na hodinách s pani Karou dávala prednosť tým už hotovým, napísaným v učebniciach a iných knihách.

Zato magické improvizácie – ilúzie – sa stali jej silnou stránkou. Tatiana v nich nemala konkurenciu. Dokonca aj večne namosúrený Patrik, mizerný bifloš a pochlebovač, závistlivo

privieral oči, keď pomocou svojho náramku vytvárala nové a nové preludy.

Jej najlepšou ilúziou v poslednom období bola zrejme premena ich dvojposchodového domu na obrovského okatého draka. Na krídlach mal taký istý vzor, aký bol na kovaných ornamentoch na vrátach, a jeho medená koruna na hlave evidentne pochádzala zo sochy anjela z fontány uprostred záhrady.

Ilúzia vyvolala búrlivé nadšenie všetkých členov rodiny, dokonca aj na tvári pani Kary sa mihol nebadaný úsmev. Práve v ten deň dostala Kavé do daru tú neslávne známú dýku.

Aj napriek úspechom s ilúziami najviac obľubovala umenie mágie mŕtveho ohňa – *dragonfire*. Všetci mali prísne zakázané vyvolávať démonov ohňa s magickou dušou – s výnimkou nejakých vážnych nepríjemností –, ale mŕtvy oheň mohli používať podľa chuti. Princíp *dragonfire* spočíval v roztočení drobných predmetov, ktoré mág mohol zapáliť a rôznou silou vrhnúť potrebným smerom. Kavé si túto techniku čoskoro osvojila. Najprv používala lístie a vtáče pierka, potom prešla k drobným kamienkom a dokonca sa naučila roztáčať aj malé predmety ako čajové lyžičky, prstienky a šípky, ktoré okolo nej lietali vo vlnách, v špirálach a kruhoch. Tri mesiace jej trvalo, kým si osvojila runové zaklínadlo okamžitého vzplanutia. Ale keď mala to najťažšie za sebou, naučila sa roztáčať a vrhať *dragonfire* na veľké vzdialenosti do špeciálnych terčov.

Toto umenie na prvý pohľad vyzeralo ako farebné cirkusové vystúpenie – až na to, že medzi mágmi sa nevyužívalo výhradne na mierové účely. Mŕtve ohne doslova drvili protivníkov, a to s vysokou presnosťou. Na krátke vzdialenosti dokonca dokázali skrz-naskrz prebodnúť ľudské telo. A pokiaľ mág použil ako horiaci predmet kúsok železa, ocele alebo striebra, mohol preseknúť aj nehmotného ducha.

Pre Kavé bolo roztáčanie mŕtvych ohňov nielen každodennou úlohou, ale aj obľúbenou zábavou. Keď pani Kara videla,

ako sa jej darí, naučila ju niekoľko špeciálnych trikov. Dokonca sa priznala, že sama dragonfire niekoľko ráz použila na boj zblízka s nečistými silami – ale už dávno, ešte zamlada.

Kavé si spomenula, ako sa v malom anglickom mestečku, kde žila pani Kara so svojou skromnou čarodejníckou rodinou, ocitla prvý raz. Čierne kľbko so zlatým chvostíkom ju zaviedlo rovno k vysokej vile zarastenej krásnym zeleným brečtanom, ktorý takmer úplne zakrýval aj okenné tabule. Dom bol obklopený kamenným múrom, zakončeným ostrými železnými hrotmi.

Vila mala tri podlažia. Na celom prízemí sa nachádzala knižnica s nepredstaviteľným množstvom kníh – väčšinou to boli ručne písané zväzky o čarodejníctve, ale bola tam aj klasická beletria v niekoľkých jazykoch.

Kavé nakoniec našla medzi regálmi veľké oddelenie s podivuhodnými knihami: obyčajnými, predovšetkým žánru fantasy, prepísanými do runového trojveršia. Pri čítaní mohol človek pred sebou na vlastné oči vidieť dej, ktorý sa odohrával na stránkach, ako nejaký film. Na čítanie takých kníh bola v dome pani Kary určená špeciálna miestnosť, ale medzi ostatnými žiakmi sa netešila veľkej obľube. Pre Kavé to bola zvláštnosť – pozeráť sa na film vylovený z vlastnej myšlienkovvej pásky...

Pani Kara bola nezvyčajná a veľmi záhadná osoba. Napohľad vyzerala ako obyčajná vysoká chudá starenka v jednoduchých čiernych šatách s bielym čipkovaným golierikom a manžetami, s rovnými uhladenými šedivými vlasmi, vyčesanými do vždy rovnakého drdola – ideálny vzor distingvovanej dámy v pokročilom veku.

Od prvých minút strávených v jej dome však bolo Tatiane jasné, že má do činenia so skutočnou čarodejnicou. Navyše sa ukázalo, že pani Kara vedie malú súkromnú školu. V budove žili asi dve desiatky mágov niekoľkých národností, ale na vyučovaní sa Kavé stretávala len so siedmimi z nich – s najbližšou

rodinou. Každý žiak mal svoju izbu, kúpeľňa s toaletou boli spoločné na chodbe. V závislosti od rodinného postavenia a úspechov v štúdiu mal každý žiak určitý okruh povinností a rozvrh hodín s *tetou*, ako sa tu hovorilo panej domu. Zvyšný čas trávili študenti individuálnym štúdiom v knižnici, oddychom alebo prácou v záhrade.

Tatiana bola hneď na začiatku všetkým predstavená ako *miss Kavé*, vzdialená príbuzná pani Kary, čarodejníca slovan-ského pôvodu. Samozrejme, prítomnosť Neangličanky vzbudila záujem celej rodiny, ale aj napriek jej uzavretosti a zamlknutosti si na ňu ostatní čoskoro zvykli a život v dome ďalej plynul bežným spôsobom.

Tatiana si vzdychla, obrátila sa na brucho a nosom sa zaborila do mäkkého vankúša. Myšlienky jej ako krdeľ vyplašených netopierov zaleteli k rodnému kraju. Alexej ju od prvého dňa ich známosti volal *madam*... Akoby to privolal! Ktovie, či toho protivného mága ešte niekedy – aspoň raz – uvidí... Hoci to *raz* by pre ňu pokojne mohlo byť aj naposledy...

Prešiel rok a na Alexeja Vordaka začala pomaly zabúdať. Pani Kara, akoby mala neblahé tušenie, ju tak zahŕňala učivom, že dievčaťu nezostával čas na nijaké zbytočnosti – a už vôbec nie na spomienky. A potom tu bol ešte Patrik... Tatiana sa namrzene zamračila. Po jedinej schôdzke s ním začala myslieť na Alexeja čoraz častejšie. Patrik to určite vycítil a asi ju začal nenávidieť. Ale možno sú ich vzťahy len napäté.

Zato štúdium mágie sa Táni naozaj zapáčilo. Prebúdzalo v nej nepoznanú silu a ponúkalo nové možnosti... V mnohom sa jej darilo náramne – či už išlo o ultraskoky na obrovské vzdialenosti, orientáciu podľa cestovných klbiiek, alebo ilúzie.

Získavať silu je vždy dobrá vec. A byť silnou čarodejnicou ešte lepšia.

Vytváranie ilúzií sa jej darilo s ľahkosťou, preto sa pre Kavé stalo najobľúbenejším odborom mágie – samozrejme, s výnimkou

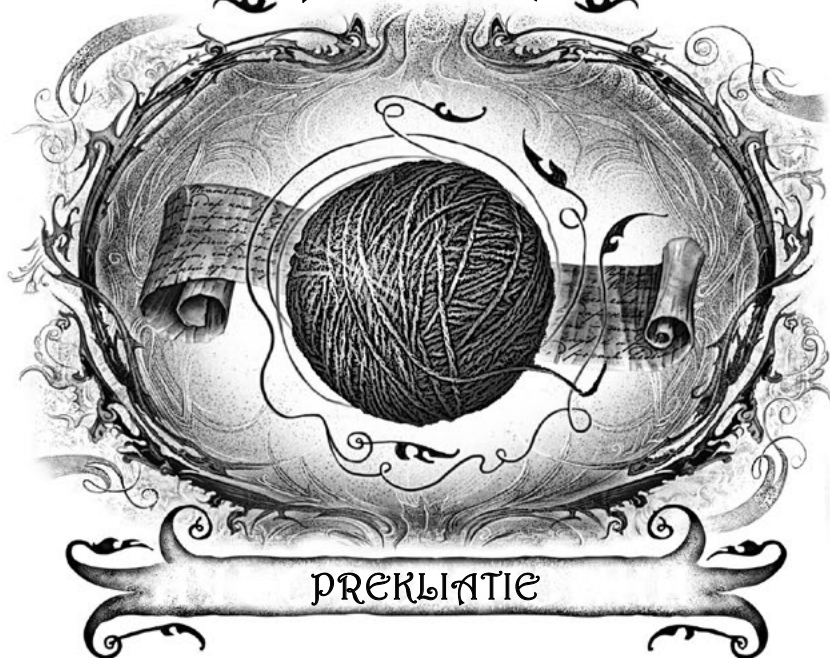
mŕtveho ohňa dragonfire. Najprv musela daný objekt v mysli rozbiť a potom ho nanovo vytvoriť ako obraz. Skladať ilúzie bolo ako maľovať farbami na čistý list papiera alebo zostavovať obrázok z tisícov pestrofarebných kúskov skladačky. Najprv pôsobením dôvtipného zaklínadla zhustne priestor – a vznikne neformná masa zatiaľ neexistujúcej časti budúcej formy. Potom začne mág vytvárať ilúziu pomocou vlastnej mysle a sily. Kavé si už po niekoľkých pokusoch bez problémov osvojila ilúzie neživých vecí. Napríklad krištálovú vázu prinútila vyzeráť ako psia búda. Zato so živými tvormi to bolo komplikovanejšie – nie je preda jednoduché urobiť z hopsajúceho zajaca prútený kôš, keď sa zvierat ani na chvíľu nezastaví!

Kavé si spomenula na svoj prvý pokus – košík utekajúci na sivých chlpatých nohách – a zachichotala sa. Smiech sa odrazu rozniesol po izbe spolu s nepríjemnou drncivou ozvenou, akoby bol v majestátnom nočnom tichu hlboké noci úplne nemiestny.

Dievčina sa zachvela, pozrela sa z okna a vzdychla si. Dnes je preda spln! Celú noc jej mesiac bude dráždiť dušu, odháňať spánok a prebúdať v nej túžbu po rodnom kraji...

2. KAPITOLA

Na tichý driemajúci les padal súmrak – medzi stromami tancovali prchavé tieň, na sivej zemi sa zvíjali tenké pásy hmly. Žiadny šramot ani praskot suchých konárov, žiadny zlomyseľný škrekot vtákov, len hrobové ticho chúlíace sa na dne temných roklín, akoby sa približovala búrka či iná pohroma.

Na oblohe plával usmievavý mesiac. Pokúšal sa predať labyrintom hustých korún stromov a rozlúštiť tajomstvo lesného ticha, ale ani on, ľahostajný vládca noci, nebol úspešný.

Po úzkej cestičke sa potulovala osamelá svetlovlasá dievčina. Jej drobnú postavu v dlhých šatách osvetľovala jasná žiara zlatej koruny, ktorú mala na hlave. V tme vynikala jej bledá smutná tvár – vyzerala ako príznak nejakej dávnej kráľovnej, ktorý povstal z temnoty, aby jatril a strašil duše zblúdilých pútnikov.

Začalo sa to už pri prvom splne. Zlatá koruna vykladaná jagavými smaragdmi pôvodných karpatských kniežat sa zrazu objavila Tatiane na hlave. Ten mystický symbol bol nesmierne ťažký, akoby sa jej chcel pomstiť za to, že ho kedysi položila na kamennú sochu so zlatou palmovou vetvičkou, ktorá zdobí strechu istej opernej budovy, a opustila ho. Čelenka koruny svojím pevným zovretím poukazovala na krehké nerozlučné spojenie so svojou novou ochrankyňou. Skrátka, zložiť si symbolický veniec z hlavy nešlo ani silou, ani čarami. Ako povedala pani Kara, teraz to bolo Tánino preklatie – nosiť ťažkú korunu, kým ju neodovzdá ďalšiemu strážcovi. Dovtedy bude musieť trpieť. Za každého splnu sa jej bude objavovať na hlave a zmizne až s prvými lúčmi ranného slnka.

Spoločne s kľatbou dostala Táňa za odmenu aj nové meno – *Kavé*. Sama totiž dokázala ochrániť Karpatský veniec a stala sa jeho strážkyňou. A čarodejnica, ktorá zložila skúšku z mágie, mala plné právo nosiť magické meno – chrániace ju pred nehmotnými duchmi, ktorí lovia mágov pre ich nadprirodzenú silu.

A táto Tánina sila rástla každým dňom vďaka novým vedomostiam a náramku od prababičky v tvare jašterice. Okrem toho, pri každom splne odovzdával mladej čarodejnici časť svojej sily aj Karpatský veniec. Preto mala dôvod obávať sa nielen ľudí, ktorí by chceli získať jej náramok a veniec. Najnebezpečnejšími nepriateľmi každého plnoprávneho mága boli duchovia, ktorí lovili mágov aj čarodejnice a bez zvyšku vysávali ich magickú silu, najčastejšie aj s ich životom. Po takomto stretnutí sa človek buď sám stal poloduchom, alebo sa postupne zmenil na nehmotný príznak, alebo dokonca zomrel.

„Čím silnejší sú tvoji nepriatelia, tým silnejšia si aj ty sama,“ poučila ju pani Kara, keď pred ďalšou pravidelnou prechádzkou za splnu zlatá čelenka koruny pevne zvierala dievčenskú hlavu. „Odkladaj si silu, aby si sa im pri ďalšom neodvratnom stretnutí dokázala postaviť.“

Kiežby sa všetci prepadli! pomyslela si nevlúdne Kavé, keď bezcieľne blúdila nočným lesom. *A s nimi všetci civilní aj divokí mágovia a ich vodcovia aj so svojimi milenkami a telesnými strážcami.*

Práve Mstislav Vordak, najvyšší vodca civilných, a Lutogor Marius, náčelník divokých mágov, boli Táninými hlavnými nepriateľmi. Oni sa pričínili o to, že musela schovať Karpatský veniec na hlave kamennej sochy a sama sa teraz ponevierať medzi stromami ako skutočný prízrak.

Veniec akoby na čerstvom vzduchu strácal svoju váhu. Zovretie zlatej členky bolo trochu znesiteľnejšie a Táni sa lepšie dýchalo. Dokonca aj náramok, ktorý ju páľil na ruke ako rozžeravené železo, zakaždým keď sa veniec objavil, sa počas osamelých nočných prechádzok vždy upokojil.

Kavé preto za každého splnu tajne lietala s vencom na hlave von a pani Kara dohliadala na to, aby ju nikto nevidel. Vždy vypila špeciálne víno určené na takúto príležitosť, vzala si svoje osobné čierne kľbko a vypravila sa do bezpečného tmavého lesa, chráneného priateľskými lesnými duchmi, ktorí slúžili pani Kare.

Ale dnes sa prechádzka natiahla. Ticho bolo upokojujúce a Kavé sa ponevierala čoraz ďalej, až kým si neuvedomila, že sa dostala do neznámej časti lesa. A to len preto, lebo nesledovala čierne kľbko, ale bezhlavo zahýbala doprava a hneď zase doľava, kamkoľvek sa jej zachcelo, len aby necítila zovretie tej strašnej koruny, ktorá v nej vyvolávala nepríjemné spomienky.

Všetko nasvedčovalo tomu, že zablúdila.

Tatiana však nebola z tých, čo sa hneď vylakajú. Koniec-koncov, mala cestovné kľbko a do rána bolo ešte ďaleko. A tak kráčala ďalej a pokúšala sa zahnať nepríjemné myšlienky, ktoré ju trápili, zakaždým keď sa jej na hlave objavil Karpatský veniec. Myšlienky na bývalých priateľov i nepriateľov, na zvláštnu prababičku Marianu, ktorá odkázala vzdialenej príbuznej svoju čarovnú truhlicu a zatiahla ju tak do veľkých nepríjemností... A na

pani Karu, ktorá sa o ňu – o dievča, ktoré ako pravnučka významnej karpatskej čarodejnice získalo nové magické meno *Kavé* – teraz starala.

Odrazu Tatiana narazila na skutočného ducha – vládcu planetníkov.

Stalo sa to rýchlo, akoby zaspala a ocitla sa v zlom sne. Čierne kmene stromov ožili, zavrzgali, zastonali, zašumeli a narušili blažené nočné ticho. Medzi nimi sa pomaly pohybovali nejasné hmlisté postavy dievčat. Vlasy im viali ako v silnom vetre a zaradom našahovali ruky – k nej, ku Kavé, stojacej uprostred čistinky a vyzerajúcej dosť nevhodne v obyčajných bielych šatách a s honosnou ligotajúcou sa zlatou korunou na hlave.

Kavé sa pozrela pozornejšie a s hrôzou spoznala charakteristické znaky divokých lesných duchov. Dievčatá boli nahé a ich telá boli také priesvitné, až bolo vidieť obrysy ich vnútorných orgánov...

Mory!

V Táninej myšlienkovvej páske úslužne vyplávala *Veľká encyklopédia duchov* z rodinnej knižnice pani Kary.

Mora: smrteľne nebezpečný zlý duch; v praslovančine označuje prízrak; nehmotná bytosť, jej odraz vo vode nevidieť, nemá tieň; žíví sa krvou mágov, z ktorej čerpá magickú silu; veľmi nebezpečná.

Kavé sa zhlboka nadýchla a snažila sa upokojiť. Žeby došla tak ďaleko?!

„Cítite, ako dobre vonia?“ zakvílila ktorási z môr. „Veľa chutnej krvi! Veeela! Veľa magickej sily...“ Jej chrapľavý hlas sa zmenil na divoký vreskot.

„Ja, ja, ja...“ prerývane a úsečne zašepkala iná hrôzostrašná panna, ktorá sa prikrádala k na smrť vydesenej Tatiane. „Ja chcem vypíť jej krv. Vezmem si jej silu... Znovu sa stanem človekom!“

„Z cesty, upírka!“ naježila sa ďalšia. „Zacítla som ju prvá...“

„Nie, ja som to bola! Ja som videla ten zlatý záblesk ako prvá... Začala som loviť, keď ste sa ešte všetky kúpali v jazere!“

„Plávala si medzi leknamí, podvodníčka!“

„Požierala si žaby!“

„Ja som zacítila vôňu mágie, ja!“

Prízraky sa začali hádať a zúrivo prekrikovať. Kavé sa pokúsila vytvoriť ilúziu, snažila sa nevnímať bijúce srdcia v prievitných obaloch dievčenských tiel, lebo pohľad na ne bol príšerný. No najhoršie bolo, že náramok jej div nespálil ruku, taký bol rozhorúčený. Dokonca jej znemožňoval vytvoriť akékoľvek substitučné kúzlo – najlepšiu ochranu pred duchmi.

Stačilo by vnuknúť morám, že pred nimi nestojí človek, ale povedzme drak. A pre istotu vyfúknuť z nozdier čierny oheň. Aj obľúbený dragonfire by fungoval, ale Tatiana teraz takmer všetku energiu venovala tomu, aby si poradila s mágiou venca.

„Je to moja korisť!“ nečakane zahrmel prenikavý hlas.

Dopredu vystúpila jedna z môr. Jej vlasy žiarili ako oheň a Kavé mala na okamih pocit, že pred ňou stojí jej stará známa Krista Sobolová, zlá ryšavá čarodejnica. Mala rovnaký zákerný povýšenecký pohľad a hrdé držanie tela, akurát tejto bytosti cez pokožku presvitala lebka...

„Moja!“ zopakovala a ostatné mory ako na povel ustúpili.

Aj Kavé o niekoľko krokov cúvla, ale pri tom poslednom chrptom narazila do stromu. Nebolo úniku. Stihne prebehnúť nanajvyš pár metrov, potom ju to prievitné stvorenie doženie.

Strašná mora sa približovala, a tak Táža premohla bolesť a pálenie a z posledných síl sa znovu dotkla náramku. Dúfala, že sa jej ho predsa len podarí stiahnuť, pozrieť sa cezeň na vrahyňu a vytvoriť ilúziu.

„Daj jej pokoj, Čiver.“

Kavé sa bleskovo obzrela a jej pohľad sa zabodol do tmavej postavy muža, zahaleného v širokom dlhom plášti. Človek? Mág? Tu?! Možno to bol prízrak, ale aspoň bol oblečený – nezostávalo

jej nič iné, len dúfať, že bude civilizovanejší než všetky tie priesvitné desivé ryby.

„Korunovaná čarodejnica je začarovaná. Už dávno ju sledujem.“

Muž stál na čistinke osvetlenej svitom mesiaca a ukázalo sa, že je pomerne mladý – mohol mať tak okolo dvadsaťpäť-tridsať rokov.

„Neboj sa, zlatko,“ koketne odvetila mora, ktorá sa už-už chystala vypiť dievčine krv. „Rozdelíme sa, čo ty na to?“ V jej hlase znela zlostná prosba.

„Nie!“ rozľahol sa po strašidelnej čistine burácajúci hlas. „Je to moja korisť! Ja som ju prvý našiel. Ja som ju vystopoval. Je moja!“

Lesom sa rozniesol tichý žalostný povzdych. Postavy dievčat sa začali vytrácať, až sa premenili na hustú bielu hmlu, ktorá sa v bledých pramienkoch rozplynula v lese.

Len čo mory zmizli, náramok prestal páliť. Kavé si ho mohla stiahnuť z ruky a kruh namieriť na nečakaného záchrancu.

„Vyľakali ťa?“ Muž sa pousmial, ale jeho čierne oči ďalej skúmavo hľadeli dievčaťu do tváre. Potom sa jeho pohľad pristavil na korunu.

„Nie.“ Tánin hlas sa, bohužiaľ, zradne zachvel. „Trochu,“ poopravila prvú lož. „Ďakujem za pomoc... Prišli ste práve včas.“

„Áno. Keby som prišiel o pár sekúnd neskôr, zjedli by ťa.“ V duchovom hlase nebola ani známka samolúbosti alebo škodoradosti. „Tvoja koruna mizne,“ oznámil zrazu. „Zrejme už svitá.“

„Áno...“ Kavé nemala potuchy, ako sa má k tomuto zvláštnemu mágovi správať. Zachránil ju a mala by mu byť vďačná. Nemohla si však nepriznať, že ju ten človek – ak to vôbec bol človek – desí. Naháňal jej strach. „Odkiaľ to vieš?“ Vážne sa pozrela na neznámeho. „O venci...“

„Veci príznaky vždy miznú za úsvitu s prvými slnečnými lúčmi. Odpradáva je to najistejší spôsob, ako rozptýliť čary noci.“

Kavé pokrčila plecami. Koruna skutočne zmizla a členka jej prestala zvierat hlavu. Konečne sa jej ulavilo.

„Nemala by si chodiť tak ďaleko od domu,“ pokarhal ju nový známy. „Pani Kara ti to nepovedala?“

„Zablúdila som,“ hlesla a mimovoľne si prešla rukou ponad hlavu. Nič. Veniec bol naozaj preč.

Kavé sa zhlboka nadýchla. Zaujímavé. Takže ten muž pozná starú čarodejnicu. Tatiana okamžite pocítila úľavu. Zrejme nebude nebezpečný. *Známy* je lepší než *neznámy*...

„Ako si ma našiel?“ spýtala sa – napriek tomu podozrievavo.

„Sľúbil som pani Kare, že ťa budem chrániť, keď prekročíš hranice tej časti lesa, ktorú strážia jej čary. Každý duch by mal veľké šťastie, keby ťa mohol zjesť. A ešte k tomu schrumáť čarovný veniec,“ dodal s úsmevom.

Kavé sa zachvela.

„Nečakala som, že tu narazím na zlých duchov... Naozaj jedia ľudí?“ zamračila sa. Veniec, ktorý jej spôsoboval bolesť, zmizol, a ona teraz konečne mohla jasne uvažovať. Zrazu si plne uvedomila, akému nebezpečenstvu práve unikla.

„Len tých, čo sa ich boja,“ pokojným hlasom odvetil muž. „Nehovorím, samozrejme, o materiálnom tele. Duchovia sa živia magickou energiou. Lesní duchovia, rusalky, víly, sukubovia a všelijaká zberba, vyšší aj nižší duchovia sa živia magickou silou. Inak by neprežili, vyparili by sa. Mimochodom, pokojne sa pustia aj jeden do druhého.“

Muž ustúpil bokom, ale Kavé zacítila slabú arómu. Dobre tú vôňu citróna a mäty poznala. Bola to vôňa najlepšieho čarodejníctva na svete – aróma magických ilúzií. Z pamäti jej vyplávala ďalšia kniha a poslušne sa otvorila na príslušnej stránke:

Všetko na svete má svoju vôňu: žíví aj magickí tvorovia, veci aj zaklínadlá – každý hmotný aj nehmotný jav má vlastné

energetické pole, vôňu, farbu, chuť a magickú charakteristiku. Len duchovia dokážu prijímať akúkoľvek podobu a meniť všetky charakteristické znaky vrátane vône.

Tatiana sa strhla. Snažila sa pomocou jednoduchého zaklínadla z runovej reči (slovo – gesto – čin) zachytiť aspoň slabý ľudský pach. Zovrela prsty v zaklínacom geste pripomínajúcom výsmešný posunok *figa borová*, keď jej to zrazu došlo.

„Ty si duch?“

Muž vyvrátil oči dohora a usmial sa.

„Už som si hovoril, kedy ti to konečne dôjde! Ty si mi teda pekná čarodejnica!“

Kavé pevnejšie zovrela náramok v ruke. Pre istotu. Duch sa síce správal priateľsky, ale ktovie, čo sa mu v tej jeho hlave vyliadne... Hoci vyzeral veľmi... ľudsky. Asi je fakt dobrý v premenách foriem.

„Neublížim ti, Kavé,“ povedal vzápätí muž. V tejto podobe vyzeral mladý, určite nemal ani dvadsaťpäť. „Ako vidíš, všeličo o tebe viem. Mimochodom, nepredstavil som sa. Volám sa Kir Gojstri.“

„A magické meno?“ spýtala sa Tatiana okamžite. Vedela, že duch jej na znamenie dôvery môže povedať svoje tajné magické meno.

„Ak chceš, môžeš ma volať *vládca planetníkov*,“ usmial sa.

Kavé zneistela. Samozrejme, že jej nepovie svoje magické meno. Veď tak by ho mohla spoznať v akejkoľvek podobe. Ale za pokus to stálo.

„A kto sú tí planetníci?“ neovládla zvedavosť.

Duch sa rozosmial – a dal jej tak najavo svoj názor na jej znalosti z mágie.

„To si nájdeš v učebnici,“ odvetil znudeným tónom. „A teraz ma ospravedlň, musím ísť. Dovidenia.“

Priestor okolo neho zosivel až sčernel, nato vzbĺkol ohnivý kruh a duch zmizol.

